

FREE CINEMA

127

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

I'VE GOT MAGIC!

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

BARBIE ΣΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΑΜΝΗΣΙΑ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΕΡΙΚ ΜΠΑΝΑ

ΤΖΕΣΙΚΑ ΑΛΜΠΑ ΤΖΟΖΕΦ ΓΚΟΡΝΤΟΝ-ΛΕΒΙΤ ΕΒΑ ΓΚΡΙΝ
ΜΙΚΙ ΡΟΥΡΚ ΜΠΡΟΥΣ ΓΟΥΪΛΙΣ

FRANK MILLER'S

SIN CITY

A DAME TO KILL FOR

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΠΟΛΗ: Η ΚΥΡΙΑ ΘΕΛΕΙ ΘΩΝΟ
ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ
ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΟΝΤΡΙΓΕΖ & ΦΡΑΝΚ ΜΙΛΛΕΡ

MIRAMAX FILMS in association with ATLANTIS ENTERTAINMENT present a FRANK MILLER STUDIOS production an A.D. FILMS production MICKY ROURKE JESSICA ALBA JOSH BROLIN JOSEPH GORDON-LEVITT BRISARD DAVISON BRUCE WILLIS FRANK MILLER'S SIN CITY: A DAME TO KILL FOR
EXECUTIVE PRODUCERS EVAN GREEN POWERS BOOTHIE DEVINS BAYBERRY BAY LIOTTA JANE KING CHRISTOPHER ALONZO JANE CHUNG JEREMY PIVEN CHRISTOPHER MELTON JIM TEMPLE PRODUCED BY ROBERT RODRIGUEZ AND TOM PROFFER WRITTEN BY MARTY EWING DIRECTED BY FRANK MILLER CASTING BY WENSTEN BOB WENSTEN ZANNE DEVINE ADAM FIELDS ELIZABETH AVILES ALI ANKCI MAJESON OLEO BOYKO JUAN PAUL DE JONGA KIA JAM THEODORE O'NEAL TIM SMITH ALASTAIR BURLINGHAM
COP PRODUCED BY KIPP NELSON ALYNN STEVENS MARINA BESPALOV BORIS TOLOBEY JERICHO HARRIS PRODUCED BY ROBERT RODRIGUEZ AARON KAUFMAN STEPHEN L. HELBERG SERGEY BOYARINOV ALEXANDER BOBYNITSKIY MARK MANUEL WRITTEN BY FRANK MILLER DIRECTED BY FRANK MILLER

THIS FILM IS NOT YRATED

WRITTEN BY ROBERT RODRIGUEZ AND FRANK MILLER

f t SinCity-2.com

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

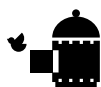
**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #127
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Aυτή η χώρα χρειάζεται ένα restart. Σε κάθε τομέα του δημόσιου βίου, των λειτουργιών του συστήματος, της καθημερινότητας, των πάντων! Αυτός, από την άλλη, είναι ένας κάπως πιο ψύχραιμος τρόπος για να σου πω ότι η ταινία της εβδομάδας είναι... η **«Barbie στο Μυστικό Βασίλειο»!** Και γιατί να μην είναι δηλαδή; Σχεδόν όλες οι προηγούμενες ταινίες του franchise έσκισαν στο ντόπιο box-office και τούτη εδώ δείχνει πως θα μαζέψει όλο το «χαρτί» στο τρέχον τετραήμερο. Στο οποίο διανέμονται μόλις 3 ταινίες. Μια νεανική περιπετειούλα φαντασίας με παναγνώστου καστ που ούτε το trailer δε σε τραβάει να το παρακολουθήσεις μέχρι τέλους, μια ακόμη συνάντηση της Νικόλ Κίντμαν με τον Κόλιν Φερθ που όχι... **«Αμνησία»** δε θα σου προκαλέσει αλλά θα σου θυμίσει και το καλοκαιρινό τους... χαρακίρι και, στο φινάλε, η **«Barbie»** η καλή! Πρόβλημα;

Την περασμένη εβδομάδα είχανε βγάλει 8 έργα κι από αυτά, το #1 του τετραημέρου είχε κόψει μόλις 12.619 εισιτήρια. Ναι, η πρώτη ταμειακή επιτυχία έκανε τόσα, όχι το #τρεχαγύρευε! Και όλοι οι ιδιοκτήτες κινηματογράφων θα έπρεπε να πάνε και με λαμπάδες στις εκκλησίες, επειδή κόπηκαν σχεδόν 108.000 εισιτήρια, **συνολικά!**

Ούτε ο Σαμαράς δεν πετυχαίνει τέτοια θαύματα τη σήμερον ημέρα...

Από τα 8 στα 3, λοιπόν. Φαντάσου το Βατερλό του τετραημέρου. Και το μέγιστο ελληνικό επίτευγμα στον... κινηματογραφικό προγραμματισμό. Δες και όλη η Αθήνα θα πάει **μόνο** στις **Νύχτες Πρεμιέρας** αυτή την εβδομάδα κι **εξαφάνισαν** κάθε άλλη ταινία. Μέχρι κι ένα ανεξάρτητο, λίγο του χασμουργητού, κι ας είναι με ζόμπι, το απομάκρυναν τελευταία στιγμή, δίχως κανένα απολύτως νόημα. Ίσως επειδή το κοινό που ψάχνει τι ταινία να δει στο σινεμά έχει καταντήσει να βρίσκεται σε χειρότερη θέση κι από τους φιλικούς ζωντανούς νεκρούς;

Γι' αυτό σου λέω. Τρολιά η **«Barbie»**, αποκρίνεσαι εσύ; Ναι. Αλλά, στην ουσία, φέρνει και φαγάκι. Από το πιο άκακο target group του σινεμά. Ας πάει στην... ευχή της Παναγίας. Κι ο «Πρωθυπουργός» μαζί της μιλάει, άλλωστε, τα ξέρεις, σωζόμαστε (και του χρόνου). Άμα σε ζορίζει η ιδέα του να πατήσεις το restart...

Ηλίας Φραγκούλης

BARBIE ΣΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ (2014)

(BARBIE AND THE SECRET DOOR)

Είδος

Animated

Σκηνοθεσία

Κάρεν Τζέι Λόιντ

Διάρκεια

81'

Διανομή

FEELGOOD

του Ηλία Φραγκούλη

Η πριγκίπισσα Αλέξα ζει ένα δράμα επειδή δε θέλει να χορέψει waltz και ν' ανοίξει έτσι τον εδώ και 160 χρόνια παραδοσιακό χορό των ανακτόρων. Θα τη σώσει η μυστική πόρτα που θ' ανακαλύψει και θα τη μεταφέρει σ' έναν τόπο μαγικό; (Δηλαδή, σοβαρά, θέλεις την απάντηση;)

Νομίζω ότι στο χώρο της Έβδομης Τέχνης και του επαγγέλματος το οποίο έχω επιλέξει, πάντοτε υπάρχει και μια μεγάλη **τιμωρία**. Σε τούτο τον κόσμο, ίσως, είναι το να παρακολουθήσεις μια ταινία από το - βιντεϊκό, ουσιαστικά - franchise της Barbie, που μπορεί να μην έχει και τόση σχέση με την ονομαστή κούκλα της Mattel, τελικά, αλλά έστω συγγενεύει με το όλο ροζ σύμπαν της. Κοινώς, Barbie δεν υπάρχει, όμως προσπάθησε να πείσεις κοριτσάκι... κάτω των 8 ετών να μη δει «την καινούργια ταινία της»!

Γιατί η «Barbie στο Μυστικό Βασίλειο» είναι η... ταινία της εβδομάδας; Διάβασε το σχετικό editorial και βάλε καλά στο μυαλό σου πως την ερχόμενη εβδομάδα τούτο εδώ το φιλμ θα το δεις να φιγουράρει στη #1 θέση του ελληνικού box-office. Έχει συμβεί ξανά στο πρόσφατο παρελθόν και αυτό με έκανε, από αρρωστημένη περιέργεια, να κάτσω και να παρακολουθήσω για **πρώτη** φορά στη ζωή μου μια «ταινία της Barbie».

Η ετυμολογία είναι κάτι που φαντάζεσαι. Γύρω στα 40 πρώτα λεπτά του φιλμ, ένιωθα πως χρειάζομαι οφθαλμίατρο, μια ροζ αύρα είχε λούσει την οθόνη και ξεκινούσε το τέταρτο ή το πέμπτο (τι σημασία έχει...) pop τραγούδι, σχεδόν βγαλμένο από κάποια άλλη δεκαετία, ενώ νεράιδες, γοργόνες και μονόκεροι γινόντουσαν οι καινούργιοι φίλοι της πριγκίπισσας Αλέξα. Όλα αυτά σε ένα οργιαστικά φαντεζί και πολύχρωμο «σκηνικό» παραμυθιού, κάτι σαν το «Avatar» να ξέρασε ουράνιο τόξο. Γύρω από τις όμορφες πρωταγωνί-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ρε φίλε, όσο φτηνό και να το βρεις το «ξύδι», τέτοιο κεφάλι δεν κάνεις! Κι εκεί που την ακούμπησε ο μονόκερος με το απ' αυτό του, τι να σου λέω...

στριες, γκροτέσκας εμφάνισης βοηθητικοί χαρακτήρες που θυμίζουν κάτι από Σρεκ (τα λαγωνικά της κακιάς πριγκίπισσας), κάτι από Σάλι (του «**Monsters, Inc.**») και ολίγη από τα χαζά ψαράκια του «**The Lorax**»! Γενικά, τα πάντα στο blender, με το κακό να εκπροσωπείται από ένα κοριτσάκι που μοιάζει με πάντρεμα του... Μάγου του Οζ με την Πίπη τη Φακιδομύτη!

Η ψηφιακή «πανδαισία» χρωμάτων διαθέτει αυτή την πλαστικότητα του δευτεροκλασάτου animation, που σου αφήνει και μια ψευδαίσθηση ότι έχει γίνει σκόπιμα, για να ταιριάξει καλύτερα με το **αφύσικο** στην κίνηση σιλουετών ανθρώπινων, οι οποίες, όμως, προφανώς και παραπέμπουν άμεσα στο κουκλίστικο προϊόν και την ανατομία του. Τα μηνύματα είναι ανώδυνα, βασίζονται στη φαντασία της girl power λογικής και δίνουν στο κοριτσίστικο κοινό την εντολή να μην παραγνωρίζουν τις παραδόσεις, αλλά να μάθουν και να τις εκσυγχρονίζουν. Ή κάτι τέτοιο. Ρωτήστε το νιάνιαρο αν «το 'πιασε».

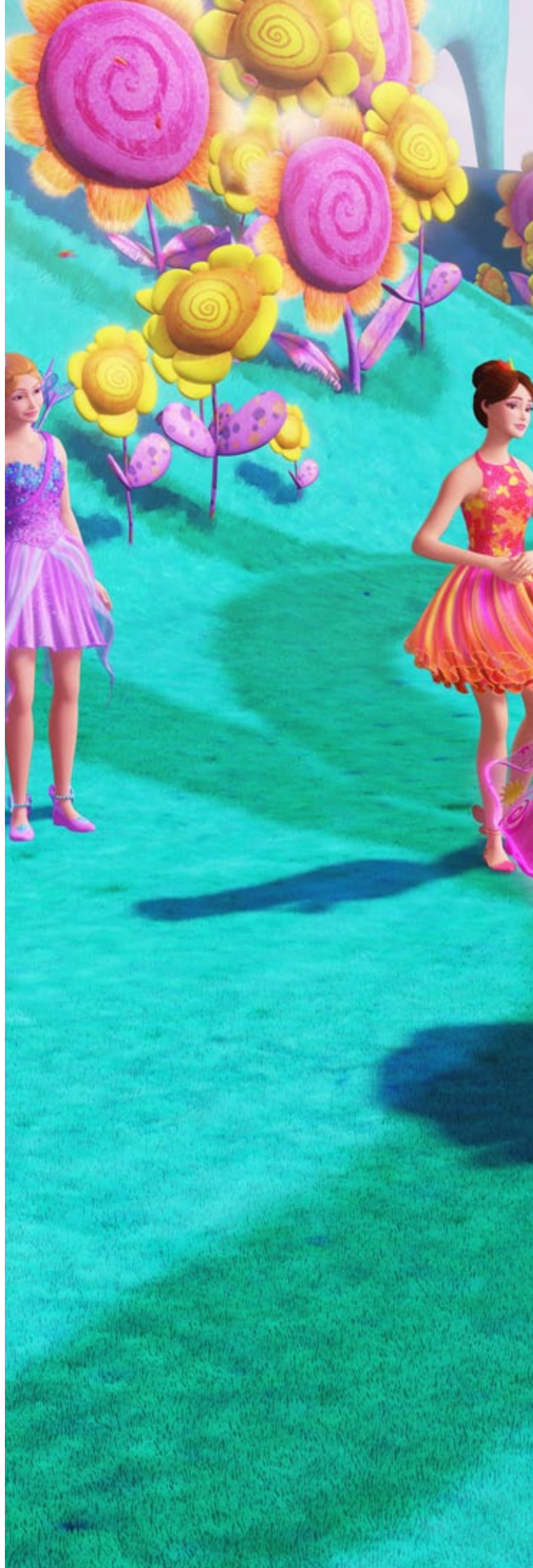
Όπως και να 'χει, κάποια στιγμή τέλειωσε. Αν είσαι συνοδός ανηλίκου, εκεί θα νιώσεις το αληθινό νόημα της λύτρωσης, θα ακούσεις καμπάνες να χτυπούν και ένα θείο φως θα λάμψει γύρω απ' το κορμί σου και θ' ανυψώσει την ψυχή σου. Εκτός κι αν είχες κάνει χρήση παράνομων ουσιών πριν μπεις στο σινεμά...

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν είσαι γονιός, γνωρίζεις ήδη την ευθύνη που έχεις αναλάβει. Σκάσε και «κολύμπα»! Αν δεν έχεις παιδιά, κάνε χιουμοράκι εκ του ασφαλούς (κι ούτε απ' έξω!). Αν είσαι κριτικός κινηματογράφου, εξήγησε στους φίλους σου και την πιο... «kinky» πλευρά του επαγγέλματος. Όλα βγαλμένα από τη ζωή είναι...

ΑΜΝΗΣΙΑ (2014)

(BEFORE I GO TO SLEEP)

Είδος

Θρίλερ Μυστηρίου

Σκηνοθεσία

Ρόουαν Τζόφι

Καστ

Νικόλ Κίντμαν,

Κόλιν Φερθ,

Μαρκ Στρονγκ

Διάρκεια

92'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ / SEVEN FILMS

του Άγγελου Μαύρου

Ξυπνώντας καθημερινά με άγνοια για το ποια είναι και τι συνέβη την προηγούμενη, μια αμνησιακή επί 14ετία κατόπιν ατυχήματος 40άρα κάνει εύθραυστα update χάρη στις οδηγίες του επίσης «σβησμένου» απ' το νου άνδρα της και εσχάτως, κρυφά απ' αυτόν, σε νευροψυχολόγο που την καθοδηγεί (ελπίζοντας ιαματικά) να εξομολογείται σε φωτοκάμερα τις εμπειρίες της. Η εξ ιδίων αποκάλυψη στα μυστικά και ψέματα του χθες και του σήμερα της δε θ' αργήσει. (Πώς) θα την κάνει καλά;

Αν η κούτρα του Κρίστοφερ Νόλαν κατέβαζε ένα φόρο τιμής στο «Κάθε Φορά, Πρώτη Φορά» με τελείωμα «Ολέθριας Σχέσης» συν ένα ψυχανέμισμα από «Τα Μάτια της Τζούλια», θα σου άναβε λαμπάκι(α) κάτι σαν το παρόν - κι ο Χίτσκοκ θα ξεπρόβαλλε περίεργος απ' τον τάφο, προτού βάλει τα χεράκια του και βγάλει τα ματάκια του. Δεύτερο στρίψιμο της βίδας του δράστη του remake του «Brighton Rock» («Ανήλικος Δολοφόνος»), το παρακολούθημα στη σελιλόζη του ευπώλητου μυθιστορήματος του Στιβ Γουότσον (του οποίου η «Ποια είμαι; Πού πάω;» υπαρξιακοφιλοσοφική δεύτερη ταυτότητα / «οπτική γωνία» θυσιάζεται εδώ) σου φεύγει, σου έρχεται και σου ξαναφεύγει από τον ιπλόκαμπο, ενώ πέφτεις θύμα ακόμα ενός μετατραυματικά αναπηρικού ψυχολογικού suspenser (λέμε τώρα) diy εξιχνίασης πλεκτάνης συναισθηματικ(ά διαταραγμένης φύσης, ανίκανου να βάλει σε τάξη πειστικά τις σκέψεις του και συναρπαστικά ή ρηξικέλευθα τις εικόνες του.

«Στα Όρια του Αύριου» τής «Μέρας της Μαρμότας» του, όπου μια αμυδρά στη θύμηση κολλητή που της προφταίνει μια κομβική εκατέρωθεν μοιχεία (με σύναψη την πιο ακούσια καταγέλαστη, κατινίστικη ατάκα της ταινίας) πυροδοτώντας τις πρώτες υποψίες της για αποσιωπήσεις και μοχλεύσεις

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

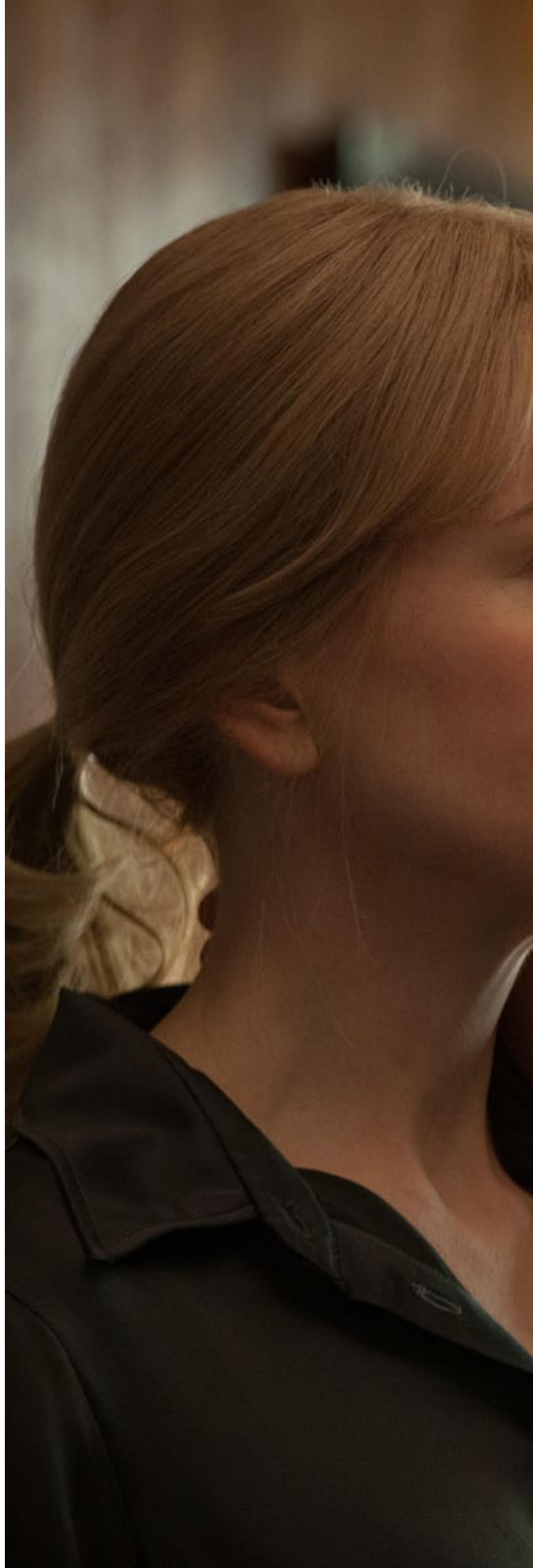
Η Νικόλ Κίντμαν χτυπάει από μια αμνησία την ημέρα, αλλά δεν θυμάται αν είναι από τα Botox. Εσύ δεν θα θυμάσαι αν αυτή είναι η Κίντμαν. Πατσιίζεις.

(από ποιο απ' τα δύο αρσενικά;) στο ρεζουμέ - puzzle της, το «Πάρ' τα, μωρή άρρωστη» της ηρωίδας μας περιλαμβάνει διαδοχικά: το ξεφούρνισμα της ύπαρξης ενός ακόμα μέλους της οικογένειας κι ενός θανάτου από ασθένεια, και την ανακάλυψη των πραγματικών συνθηκών του συμβάντος που τη σημάδεψε καθώς και μίας πλαστοπροσωπίας. Κάποια απ' αυτά είναι πραγματικά, κάποια επινοημένα. Και ο Τζόφι τα «παίζει» πρώιμα τόσο τσούκου τσούκου, στα όρια της μπαναλιτέ, ώστε τα διαδοχικά pas de deux απωθούνται ανέτως απ' το θεατή, αν και αυτό που κυρίως «φωνάζει» (αν ξεπεράσεις και την, ανάμεσα στο σκοτεινό και το αναλάμπον, εικαστική διαταραχή του 35αριού φιλμ Fuji (η ταινία - ταφόπλακα της συγκεκριμένης μάρκας σελιλόζης) είναι οι αντι-συνάψεις του στόρι.

Μια μουλωχτή συνδιάλεξη του προκομμένου με τη φίλη - φίδι ανοίγει (και ξεχνάει ως το τέλος ανοιχτή, τράτζικ) την πιθανότητα μιας σκευωρίας των δυο τους. Ο τυπάς είναι και καθηγητής σε γυμνάσιο, για το οποίο φεύγει κάθε πρωί κι ως το απόγευμα αφού συστηθεί κατατοπιστικά ταχύρρυθμα στο στεφάνι του, που μένει μόνη της με όλα τα αυτο-διαλεκτικά συμπαρομαρτούντα - αλλά γιατί δε βλέπουμε ούτε ένα Σάββατο ή μια Κυριακή τους (απάντηση: θα χάλαγε τη χρονοδιαγραμματική μανέστρα της μυθοπλαστικής... ρουτίνας). Κι οι απαρχές της γνωριμίας ασθενούς & δόκτορα μένουν στο σκοτάδι, ενώ δε μας βάζει πειστικά σε σκέψεις για τον - παραπλανητικό ή όχι; Πάρε να 'χεις άνευ λόγου και αιτίας «ατμοσφαιρικό» ξεμονάχισμα σε parking κτλ. - ρόλο τού θεράποντος κι η μεταμόρφωση σε καλούλη τού, σταμπαρισμένου ως κορυφαίου «κακού», δευτεραγωνιστή Στρονγκ.

Πάντως, το κόντρα κάστινγκ έχει κάνει τη μεγαλύτερη ζημιά στο Φερθ, ο τύπος και όχι η υποκριτική τού οποίου χτυπάει (γκουχ) άσχημα. Αντίθετα, το κοπάνημα (γκουχ γκουχ) υψηλής τεχνικής τής Κίντμαν σε μια υψηλών απαιτήσεων persona (καθ' εκάστην σύγχυση, φόβος, αβεβαιότητα, λυγμοί, you name it...) πείθει κι αγγίζει - με την ηθοποιό να βελτιώνει εντυπωσιακά σε σχέση με το «**Εισβολή**» και το «**Ο Άλλοι**» (δε συζητάμε καν για την τρασιά «**Trespass**») την ώριμης damsel in distress μάσκα της. Που, έχοντας υποστεί και μία «ο θάνατός σου, η ζωή μου» πάλη (το πιο τετριμμένα déjà vu genre κρούσμα που πλήττει το φιλμ) και αναρρώνοντας στο κρεβάτι του πόνου, θα πιάσει το νήμα (των δεσμών αίματος) της ζωής της απ' την αρχή στο «Και κλάμα η κυρία, ρε παιδάκι μου» μελοδραματικό φινάλε επανασυγκόλλησης θραυσμάτων, ενώ ο filmer δυνάστης της έχει τρίψει στην κινηματογραφική «μούρη» του βιβλίου επίσης τη γυναικεία θυματοποίηση και τη family επισφάλεια των σχέσεων. Είναι... αλήθεια ότι, εν τω μεταξύ, το procedural της όλης τρικυμίας εν κρανίω (και εν crime υποθέσει) με επίμονες συσπάσεις στην παρεγκεφαλίδα της πλοκής σ' έχει συχνά ξυπνήσει στο κάθισμα. Παρηγοριά στον ξέρεις ποιον. Η δυσπιστία κι η ανισορροπία έχουν λαβώσει ανεπανόρθωτα μια (ακόμα) κλινική περίπτωση. Θεσ να τραβιέσαι πάλι; Ξέχασέ το...

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

A man with glasses, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie, is looking out of a car window at night. The background is dark with blurred lights, suggesting a rainy or wet night scene. The lighting is warm and yellowish, coming from the car's interior or streetlights.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι αναγνώστες του βιβλίου θα τη φάνε πιο κατακέφαλα απ' όλους, με την καλή έννοια (αλλά το εκεί, συχνά συγκινητικό, γραπτό ημερολόγιο της παθούσης εδώ έχει γίνει βιντεογράφημα, ακόμα μια απώλεια). Οι βαρεμένοι του είδους θα ιντριγκαριστούν και θα απογοητευθούν - αλλά ψυλλιάζομαι ότι θα του βρουν ελαφρυντικά. Οι μουλτιπλεξάδες και οι κιντμανόφιλες θα κάψουν μαζί τα μυαλά τους. Επιστήμονες του ΡΤΑ κλάδου, θα σας έρθει μια «αποσχιστική» (εις βάρος των τίτλων σπουδών σας).

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ (2014)

(THE MAZE RUNNER)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Γουές Μπολ

Καστ

Ντίλαν Ο'Μπράιεν,
Αμλ Άμιν,
Γουίλ Πόλτερ,
Κάγια Σκοντελάριο,
Πατρίσια Κλάρκσον

Διάρκεια

113'

Διανομή

ODEON

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ο Τόμας ξυπνά σε ένα ασανσέρ που τον μεταφέρει σε ένα λιβάδι περιφραγμένο με ψηλά τείχη. Δε θυμάται τίποτα. Στο λιβάδι θα συναντήσει μια ομάδα αγοριών που βρέθηκαν εκεί με τον ίδιο τρόπο και ζουν σε μια αρκετά πρωτόγονη κοινότητα. Καθημερινά προσπαθούν να ξεφύγουν, εξερευνώντας το λαβύρινθο που κρύβεται πίσω από τα τείχη.

Μας τελείωσαν οι young adult σειρές με βρικόλακες και ξωτικά και τώρα φαίνεται ότι πιάνουμε τις παραλλαγές του «**The Hunger Games**», με εφήβους που φυλακίζονται, βασανίζονται, αγωνίζονται να ξεφύγουν και άλλα πολλά. Είπαμε, είναι δύσκολη εποχή η εφηβεία, αλλά μην το παρακάνουμε κιόλας. Τουλάχιστον, αν η συνέχιση του είδους εξαρτάται από την επιτυχία ταινιών όπως «Ο Λαβύρινθος», δεν πρέπει να περιμένουμε μακροημέρευση.

Για να μην είμαι άδικος, η ταινία έχει μερικά καλά στοιχεία. Ένα ενδιαφέρον καστ, με πρόσωπα που δεν ξεχνάς εύκολα, κάτι ιδιαίτερα σημαντικό όταν έχεις να κάνεις με μια ομάδα νεαρών αγοριών. Έχει επίσης ένα σκηνογραφικό περιβάλλον με χαρακτήρα, που συνδυάζει το CGI με τους πραγματικούς χώρους, καθώς και μια υπόθεση που γεννά προσδοκίες για την εξέλιξη του story. Άλλο που στη συνέχεια διαψεύδονται.

Δεν είναι δύσκολο να αναγνωρίσει κανείς τα βασικά στοιχεία που περιλαμβάνονται σε όλες τις παρόμοιες ιστορίες. Μια ομάδα που υπομένει κάτι, ένας ήρωας που ξεχωρίζει με τις ιδιαίτερες ικανότητές του, οι υποστηρικτές του, οι αντίπαλοί του, ένας σκοπός, που συνήθως είναι η απόδραση. Όλα αυτά θα τα βρεις εδώ, σα να υπήρχε μια λίστα, στην οποία ο Γουές Μπολ διέγραφε αράδες κάθε φορά που έβαζε κι από ένα στοιχείο.

Στο πρώτο μισό το κάνει αρκετά καλά. Το λιβάδι όπου ζουν τα αγόρια έχει χαρακτήρα, οι Δρομείς που αναλαμβάνουν

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι τύποι και τρέχουν γιατί θα τους «αρπάξει» ο Λαβύρινθος. Τζακ Τόρανς που σας χρειάζεται...

να εξερευνήσουν το Λαβύρινθο αφήνουν περιθώρια για έντονη δράση, η οποία έρχεται σε μια-δυο καλοφτιαγμένες σκηνές, όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με τους φονικούς Κυνηγούς, πλάσματα μισά robot - μισά ζώα. Στο μείγμα μπαίνει και ένα κορίτσι, αλλά love story μην περιμένεις με τόσα άλλα που συμβαίνουν.

Εκεί που «Ο Λαβύρινθος» αποτυγχάνει παταγωδώς είναι όταν πρέπει να δώσει απαντήσεις στα μεγαλύτερα ερωτήματα. Πώς βρέθηκαν εκεί; Ποιος τους έστειλε; Γιατί; Οι απαντήσεις είναι εύκολες, η ολοκλήρωση πρόχειρη, η προσπάθεια να μείνει ανοιχτή η ιστορία για το ενδεχόμενο sequel, πολύ άτσαλη. Πολύ προτού φτάσεις στο φινάλε, ο λαβύρινθος έχει αποκαλύψει όλα τα μυστικά του.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν είσαι περισσότερο young και λιγότερο adult, ίσως και να διασκεδάσεις με τα βάσανα των αγοριών στο λιβάδι. Αν περιμένεις να δεις το καινούργιο «The Hunger Games», περίμενε μέχρι να βγει η κανονική ταινία και όχι η φθηνότερη παραλλαγή της.

ΕΡΙΚ ΜΠΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ... ΦΟΒΕΡΑ ΘΕΛΕΙ!

της Araceli Lemos

Πρωτάρης στο είδος των ταινιών τρόμου, ο Έρικ Μπάνα έπεσε στα «σκληρά» με τη μια, ως πρωταγωνιστής της νέας ταινίας του Σκοτ Ντέρικσον («Ο Εξορκισμός της Έμιλι Ρόουζ»), «Ξόρκισε το Κακό». Τον συναντήσαμε στο Λος Άντζελες, για μια αποκλειστική για την Ελλάδα συνέντευξη, λιγότερο φοβισμένο και χωρίς την ανάγκη να φέρουμε εξορκιστή...

Ο Έρικ Μπάνα γεννήθηκε το 1968 στην Αυστραλία, όμως ο πατέρας του έχει κροατική καταγωγή και η μητέρα του είναι Γερμανίδα. Ένα παράξενο κράμα, σίγουρα. Το 2000, δίνει την ερμηνεία της ζωής του στο «Chopper» του Άντριου Ντόμινικ. Επί τέσσερις εβδομάδες έτρωγε... junk food για να πάρει τα extra κιλά που απαιτούσε ο ρόλος! Δεν ήταν, όμως, αυτή του η μεταμόρφωση που προκάλεσε το παγκόσμιο ενδιαφέρον. Η ερμηνεία του σ' αυτό το φιλμ είχε μια σχεδόν πρωτόγνωρη, εκρηκτική ένταση. Αρκετή για να βρεθεί στο Χόλιγουντ αμέσως μετά...

Η συνέχεια της φιλομογραφίας του είναι σχεδόν εκκεντρική, με λιγότερο τολμηρές επιλογές και ρόλους σε στουντιακά φιλμ, κυρίως. Σε αρκετά είδη, αλλά με καμία ταινία τρόμου στο ενεργητικό του. Μέχρι σήμερα. Στο «Ξόρκισε το Κακό», το σενάριο του οποίου εμπνεύστηκε από τις αληθινές ιστορίες που αφηγήθηκε ο αστυνομικός Ραλφ Σάρτσι, το μεταφυσικό, πράγματα που συνήθως αρνούμαστε να πιστέψουμε, μέχρι και εξορκισμοί, προκαλούν τις στερεοτυπικές για το είδος ατμόσφαιρες και εντάσεις. Συναντήσαμε τον Έρικ Μπάνα στο Λος Άντζελες για να μας μιλήσει για το φιλμ, το κλίμα... φόβου των γυρισμάτων και το αν πιστεύει σε όλα αυτά.

(σ.σ.: Πειράζει τον κλιματισμό) Έχω τύχει σε δωμάτια όπου αυτό δε δουλεύει. Καμιά φορά όταν μιλάμε γι' αυτό το θέμα, η θερμοκρασία αλλάζει. Ανεβαίνει ή πέφτει. (γέλια)

Προφανώς το συγκεκριμένο θέμα εκλύει πολλή ένταση. Πόσο τεταμένη ήταν η ατμόσφαιρα στο πλατό; Ή μήπως ήταν περίεργα; Συνέβη τίποτα ασυνήθιστο;

Ήταν ένας συνδυασμός των δύο. Γιατί το να δουλεύεις με τον Σκοτ (σ.σ.: Ντέρικσον, ο σκηνοθέτης) και την Ολίβια (σ.σ.: Μαν, η σύζυγος στο φιλμ), που είναι ξεκαρδιστικά άτομα, μπορεί να γίνει κι αστείο. Διατρέξαμε ολόκληρη την γκάμα των έντονων συναισθημάτων, γιατί μας πίεζε και ο χρόνος. Το πρόγραμμα γυρισμάτων ήταν πολύ σφιχτό. Ήταν, δηλαδή, μια κατάσταση «πάμε... πάμε... πάμε...»! Ταυτόχρονα, δουλεύεις με ανθρώπους που τους αρέσει να κάνουν την πλάκα τους. Άρα ήταν και πολύ διασκεδαστικό. Όταν δουλεύεις σε μια τέτοια ταινία, ο φωτισμός είναι πάντα τρομακτικός, υπάρχει πάντα κάτι βρωμερό στο πλατό, ξέρεις... μια γάτα σε αποσύνθεση, ένα λυσσασμένο σκυλί, ένας σταυρός με μια οπλή αλόγου. Περιτριγυρίζεις συνεχώς από κάτι τέτοιο. Ήταν και ο Σον Χάρις, που δείχνει όπως δείχνει. Ήταν ένα μείγμα, λοιπόν. Μια βόλτα με rollercoaster.

Πιστεύεις σ' αυτά τα «πράγματα»;

Εξαρτάται. Σε κάθε περίπτωση, μου άνοιξε τα μάτια το να δουλεύω με το Ραλφ (σ.σ.: Σάρτσι, ο συγγραφέας του βιβλίου - μαρτυρίας, βάση της ταινίας) και το Σκοτ, που γνωρίζει περισσότερο για το ζήτημα και γι' αυτό το κινηματογραφικό είδος απ' ό,τι θα μάθω εγώ ποτέ. Το σίγουρο είναι ότι τώρα γνωρίζω περισσότερο απ' ό,τι πριν απ' τα γυρίσματα. Με ξεστράβωσε.

Έκανες καθόλου πρόσθετη έρευνα εκτός απ' το να διαβάσεις το βιβλίο του Ραλφ; Βρήκες μόνος σου στοιχεία για το θέμα;

Χρησιμοποίησα το Σκοτ ως οδηγό μου. Γιατί, όπως είπα, γνωρίζει περισσότερα για το ζήτημα απ' ό,τι θα μάθω ποτέ εγώ. Με βοήθησε πολύ, υποδεικνύοντάς μου υλικό, με το να μοιράζεται άλλο μαζί μου και ήταν συνεχώς η βάση αναφοράς μου. Ο Σκοτ ήταν το «κέντρο νεοσυλλέκτων» μου. Ο χρόνος που πέρασα με το Ραλφ ήταν, επίσης, πολύ ωφέλιμος. Ως ηθοποιός, ξέρεις, σκέφτεσαι: «Ωραία, θα είμαι με τον τύπο. Έχω μια λίστα ερωτήσεων. Αυτό, αυτό, θέλω να μάθω κι αυτό, να μου δείξει πώς γίνεται το άλλο...». Αλλά μια μέρα μετά, σκέφτηκα: «Ξέρεις κάτι; Μαλακίες. Δε θα τον ρωτήσω τίποτα.»! Μου έγινε απολύτως προφανές ότι το καλύτερο θα ήταν να κρατήσω το στόμα μου κλειστό και να τον «ρουφήξω», να τον γνωρίσω.

Τον συμπαθώ πραγματικά κι αυτό έκανε τα πράγματα ευκολότερα. Ευχαριστιέμαι την παρέα του. Αρέσουν και οι μοτοσυκλέτες και στους δύο μας! Σχεδόν δεν τον ρώτησα τίποτα για τη δουλειά τού αστυνομικού ή για το υπερφυσικό. Απλώς τον γνώρισα και τον είδα να αντιδρά στους άλλους ανθρώπους, να ακούει τι είχαν οι άλλοι να πουν. Δεν ένιωθα άνετα ή σωστό (δεν ξέρω γιατί) να τον αντιμετωπίσω ως κινητό λεξικό. Δε μου φάνηκε πρέπον, καταλαβαίνεις. Αλλά δεν ήταν καθόλου όπως τον περίμενα.

Βρισκόταν κάθε μέρα στα γυρίσματα;

Ναι. Αλλά ήταν παρών με την τυπική ιδιότητά του, για να μας βοηθήσει με το αστυνομικό διαδικαστικό κομμάτι. Αυτός ήταν ο επίσημος ρόλος του. Δεν ήταν εκεί ως σύμβουλος σε θέματα υπερφυσικού ή για να μας λέει π.χ. «Όταν θα πρέπει να περάσετε απ' την πόρτα, θα το κάνετε έτσι...». Αλλά και να

ήθελε απλώς να είναι τριγύρω για να βλέπει, ο Σκοτ κι εγώ δεν είχαμε κανένα πρόβλημα. Δε θα 'λεγα, «Κοίτα, δεν μπορώ να παίξω με το Ραλφ κοντά...». Για την ακρίβεια, σε μια-δυό περιπτώσεις επέλεξε να μην είναι παρών γιατί δεν αισθανόταν αυτός άνετα. Αλλιώς, ήταν εκεί καθημερινά. Ποτέ δε δημιουργήθηκε θέμα. Ήταν με ανεπίσημο τρόπο δίπλα μας.

Ίσως γιατί δεν κάνατε και ντοκιμαντέρ. Ούτε μεταφέρατε επακριβώς το βιβλίο του, ώστε να είναι εκεί και να λέει, «Δεν έγιναν έτσι τα πράγματα». Γιατί ο Σκοτ πήρε το βιβλίο και δημιούργησε κάτι διαφορετικό απ' αυτό. Έτσι δεν είναι;

Σωστά. Είναι μια «ερμηνεία» τού υλικού τού Ραλφ από το Σκοτ. Το μόνο πράγμα που ενοχλούσε το Ραλφ ήταν αν, ως αστυνομικοί, κάναμε κάτι «περίεργο». Τότε δεν μπορούσε να το δεχτεί. Για παράδειγμα το «νούμερο» με το μαχαίρι. Έπρεπε να φαίνεται ότι το

΄χεις πάνω στη ζώνη σου 10 χρόνια. Παραφυλούσε πάντα για την αυθεντικότητα. Να πείθουμε ο Τζόελ (σ.σ.: ΜακΧέλ, σε β' ρόλο) κι εγώ ως μπάτσοι του Μπρονξ. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό για εκείνον. Κι απ' αυτή την άποψη, τον χρησιμοποιήσαμε πολύ.

Συνάντησες κι άλλους μπάτσους του Μπρονξ; Τα ήπιες μαζί τους ή κάτι τέτοιο;

Έρχονταν κάθε μέρα στο πλατό. Ο Ραλφ είναι ήρωας εκεί, τον σέβονταν πολύ και τον φοβούνταν. Έρχονταν οι παλιοί και ρωτούσαν, «Πού 'ναι ο Σάρτσι;»! Κι οι νεότεροι από δίπλα τα 'χαν κάνει πάνω τους που θα τον γνώριζαν! Τον έχουν σε πολύ μεγάλη υπόληψη στην περιοχή. Ήταν πολύ ενδιαφέρον να το βλέπεις. Έλεγαν στους νέους: «Εκεί είναι. Πήγαινε να του πεις ένα γεια.» - «Δεν πάω. Μόνο αν με συστήσει κάνας παλιός!»... Έβλεπες κάτι macho τύπους κι έκαναν σα 12χρονα γύρω του. Απίστευτο θέαμα. Για μένα ήταν πιο σημαντικό να παρατηρώ αυτό από το να βάλω το Ραλφ να μου διηγηθεί μια ιστορία για τα ζόρια του. Να βλέπω την επίδραση που έχει στους άλλους.

Πώς βρήκες την προφορά;

Απ' ό,τι φαίνεται, πολύ εύκολα. Το πρώτο πράγμα που είπα στο Σκοτ αφού διάβασα το σενάριο ήταν: «Σε παρακαλώ, πες μου ότι δε θα το γυρίσουμε στο Τορόντο ή στο Σίδνεϊ ή ξέρω 'γω πού...». «Πάμε Νέα Υόρκη, ιδανικά, ελπίζω, στο Μπρονξ», μου είπε, και τελικά είχαμε όντως το Μπρονξ. Αυτό μάλλον έκανε τα πράγματα πολύ ευκολότερα. Κι όπως είπα, το ότι είχα το Ραλφ εκεί καθημερινά. Ήταν πολύ εύκολο, για την ακρίβεια.

Σε ιντριγκκαρε το ότι το σενάριο τοποθετεί την υπόθεση στο «ghetto»;

Σίγουρα. Ο Γουίλιαμ Μόρις, ο ατζέντης μου που μου έστειλε το σενάριο, έκανε κάτι πολύ έξυπνο. Μου είπε: «Σου στέλνω μερικές ταινίες του Σκοτ. Δες τις και μετά σου στέλνω και το σενάριο». Αυτό ήταν καλό γιατί έδωσε στο σενάριο ένα ευρύτερο πλαίσιο κι επίσης γιατί δε θα έκανα ποτέ τέτοιου είδους ταινία με πρωτοεμφανιζόμενο σκηνοθέτη. Αγάπησα το χαρακτήρα αμέσως και ήξερα ότι θα ήταν φοβερό να τον υποδυθώ. Ταυτόχρονα, ήταν η πρώτη μου επαφή με το είδος και αντιλήφθηκα (χάρη στο γιο μου που το λατρεύει και το σέβεται, όπως και τις ρίζες του) ότι το timing ήταν το σωστό για να κάνω κάτι τέτοιο. Και, όπως είπα, ο Σκοτ είναι δάσκαλος του τρόμου. Ένωσα πάρα πολύ άνετα κάνοντας την ταινία μ' αυτόν. Ήταν κάτι σαν το δίχτυ ασφαλείας μου. Διάβασα το σενάριο, το αγάπησα αμέσως κι ευτυχώς μπόρεσα να συναντήσω το Σκοτ γρήγορα, ενώ τελειώνα κάποια άλλη ταινία. Μείναμε σ' επαφή κι αρχίσαμε να δουλεύουμε το σχέδιο αμέσως. «Κόλλησα» στο project και 6 μήνες αργότερα αρχίσαμε γυρίσματα. Έχω δουλέψει και με τον Τζέρι (σ.σ.: Μπρουκχάμερ, ο παραγωγός) παλιότερα, κι αυτό βοήθησε πολύ, επίσης.

Ποιες ταινίες του είδες;

Το «Ο Εξορκισμός της Έμιλι Ρόουζ», που είχα ξαναδεί, και το «Sinister». Και λυπάμαι τους ανθρώπους που βλέπουν τέτοιες ταινίες λανθασμένα. Ο ήχος σ' αυτές τις ταινίες είναι ένας απ' τους μείζονες χαρακτήρες. Το σχεδιασμό ήχου του Σκοτ και τον τρόπο με τον οποίο κάνει το mix είναι εξαιρετικά σημαντικό να τα ακούσεις μέσα σε κινηματογράφο. Η διαφορά είναι τεράστια.

Ο γιος σου σου πρότεινε ταινίες; Σου είπε «Πρέπει να δεις αυτό»;

Όχι, αλλά ξέρει τα πάντα για το είδος. Ή, τέλος πάντων, πολύ περισσότερα απ' ό,τι ξέρω εγώ. Αν και βασικά είναι πολύ μεγάλος fan του Deltora (σ.σ.: λογοτεχνικό / game / anime franchise φαντασίας). Και καλλιτεχνική φύση κι ο ίδιος: σχεδιάζει και γράφει. Είχα απόλυτη επίγνωση του πόσο σοβαρά αντιμετωπίζει ο κόσμος το είδος και το συγκεκριμένο θέμα. Αυτό με ωφέλησε πολύ γιατί όταν κάθησα κάτω με το Σκοτ κατανοούσα καλύτερα το σύμπαν αυτό και πώς το βλέπουν οι οπαδοί. Μπόρεσα να πάω με τα νερά τους.

Μιλώντας για την ένταση της ταινίας, ένας εξορκισμός είναι το είδος της σκηνής απ' το οποίο είναι δύσκολο να «βγεις» μετά το γύρισμα; Επιστρέφεις στο ξενοδοχείο σου και είσαι ακόμα «μπριζωμένος»;

Όχι, γιατί προμελετημένα τοποθετήσαμε αυτή τη σκηνή στο τέλος τέλος των γυρισμάτων. Όσπου να φτάσεις σ' αυτό το σημείο, είσαι τόσο γειωμένος, τόσο κουρασμένος και τόσο κοντά στην ολοκλήρωση της δουλειάς, ώστε τα δίνεις όλα, ό,τι έχεις και δεν έχεις. Επίσης είσαι πολύ εξοικειωμένος με το θέμα, δε σε τρομάζει τόσο. Ήταν πολύ πιο τρομακτικές οι πρώτες σκηνές για μένα. Σε επηρεάζουν περισσότερο. Εκεί ακόμα ψάχνεσαι, δεν ξέρεις τι θα βγει. Θα σκιαχτείς; Θα συμβεί τίποτα αλλόκοτο; Δεν ξέρεις.

Συνέβη τίποτα τέτοιο;

Βέβαια, μου κόπηκε η χολή κάποιες φορές! Είδα στο στάδιο της προπαραγωγής πράγματα με τα οποία ένιωσα πολύ άβολα, αναστατώθηκα και θύμωσα μόνο που τα είδα. Δεν μπορούσα να τα «ξεδώ», πλέον. Στην αρχή «τα είχα πάρει» με το Σκοτ, δεν κατάλαβα γιατι μ' έβαλε να τα δω.

Τι πράγματα ήταν αυτά;

Πλάνα από videos. Δεν μπορώ να σου πω αναλυτικά τι, γιατί ήταν ιδιωτικής φύσης υλικό. Αλλά αμέσως μόλις το παρακολούθησα, κατάλαβα ότι ήταν αληθινό.

Ήταν snuff;

Όχι. Ήταν ένας συνδυασμός ανθρώπων που ανακαλούσαν και διηγούνταν «συμβάντα» και άλλων που υφίσταντο «θεραπείες». Και η Ολίβια έλεγε, «Όχι! Κρίμα που έλειπα και δεν τα είδα κι εγώ!»... Δεν τα λες αυτά, ρε συ. Εγώ θα έκανα ό,τι περνάει απ' το χέρι μου για να μη δει κάτι τέτοιο ποτέ κανείς. Η περίοδος της προπαραγωγής και της έρευνας ήταν, λοιπόν, πολύ τρομακτικότερη για μένα. Ανακουφίστηκα όταν πατήσαμε πόδι στο πλατό! Πολύς κόσμος και κάμερες, ξέρεις τι σου γίνεται εκεί! (γέλια)

Στο ξενοδοχείο, ο παραμικρός θόρυβος και τρίξιμο σε φρίκαρε;

Ναι, για καμιά βδομάδα. Σίγουρα, δεν ήμουν άνετα για 7-10 μέρες. Έλεγα από μέσα μου: «Δε θα ξαναρχόμουν σ' αυτό το ξενοδοχείο. Δεν ξαναμένω εδώ!»

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

